

Riduri de toamnă

Stefan Doroftei Doimaneanu

Riduri de toamnă

Penelul timpului necruțător
Pictază rugină pe frunzele
Deja îngălbenite,
Ce cad zgribulite
De frig;

Copacii îmbătați de ploaie,
Dansează în vânt
Ca niște fantome
Cherchelite;

Austrul suflă neâmbлъnzit
Șficuind trupul
Anotimpului;

O nouă toamnă pe sfârșite,
A mai trecut un an.

Câți sunt,
Câți s-au dus și s-au topit
În neant?
Puțini în eternitate...
Mulți peste mine.

Mi-e părul înspicat;
Șuvițe albe argintii
Mi-acoperă tâmplesle
Izvorând din tainicul adânc
Al sufletului...

Cerșesc milă timpului,
Îi sărut mâinile,
Picioarele, genunchii,
Numai o clipă de răgaz
Și-un stop de neant
Mai vreau,
Să pot îmbrățișa această toamnă,
Să-mi cânt aducerile-aminte,
Să smulg tot răul
Din brațele trecutului,
Să rămână sublimul,

Să mă îmbrac în el,
Să mă reîncarc cu iubire
Și apoi,
Cu nesaț să sorb din apa vie
A tinereții,
Ce izvorăște
Din infinit la infinit.

A mai trecut un an...
Natura moare spre a se naște,
Eu m-am născut spre a muri.

*

Și totuși...

Și totuși
Este viitor,
Timpul să treacă
Eu nu mor,
Căci am sădit
Lăstari cu dor
Și-au răsărit
Povești de-amor,
Și-am mai plantat
Semințe de iubire
Și-au răsărit
Muguri de nemurire.